

Meseszövők története a pátyi Csilla Házából

Kedves Mese- és Történet-kedvelők!

Egyszer volt, hol nem volt...

Mindannyian jól ismerjük ezt a néhány szót, amivel meséink többsége kezdődik, hiszen sokan szeretünk meséket vagy történeteket hallgatni, olvasni.

Így vagyunk mi is ezzel, a Máltai Szeretetszolgálat, Csilla Háza Páty Integrált Intézmény lakóotthonaiban lakók, akik elhatároztuk, hogy ezentúl nemcsak már meg- és leírt történeteket fogunk olvasni és hallgatni, hanem kipróbáljuk, milyen is a meseszövés?

Szóval egyszer volt, hol nem, volt egy társasjáték, aminek képkártyái adták az ötletet. Annyira kedvesek voltak a rajzok és a képek, hogy ahogy letettük egymás mellé a kártyákat az asztalra, már rég nem a „hivatalos” játékszabályt követtük, hanem magával ragadott bennünket a meseszövés heve.

Nemcsak a történet sodort minket, hanem egymásnak is ötleteket adtunk, ha néha kicsit elakadt valaki, vagy jót derültünk egy-egy vidám résznél. Ahogy tettük le a képkártyákat az asztalra, egymás után, valóban szájból szájba adtuk a szót, és szőttük a mese darabkáit, míg egy egész kis történet nem kerekedett ki. Történetről történetre annyira belejöttünk a szövögetésbe, hogy egyre több képkártyát tettünk az asztalra, talán a történeteket olvasók és hallgatók örömeire is... A végén pedig boldogan szemléltük az elkészült „szőttest”.

Arra gondoltunk, lehet, hogy másoknak is örömet tudunk szerezni ezekkel a kis vidám történetekkel. Ezért, egy egyelőre még csak virtuálisan lapozható kis füzetbe gyűjtöttük össze és szerkesztettük meg történeteinket. Mivel azonban nagyon megtetszett nekünk ez a „játék”, szeretnénk tovább folytatni a történetek kitalálását egy esetleges jövőbeni valódi könyvecske megjelenésének reményében.

Pátyi Meseszövők

Csilla Háza Páty

A történetekhez illeszkedő képekkel pedig játszani is lehet:
történetmesélőst, különbségkeresőst, memória kártyást, kirakóst stb.

Tervezünk a történetekhez és a kártyákhoz játékgyűjteményt is mellékelni hamarosan.

Szóval nincs itt a vége, fuss el véle, hanem folytatás hamarosan...

Szeretettel kínáljuk most Nektek az eddig elkészült öt történetünket.

Olvassátok, hallgassátok örömmel!

A közreadott történetek alkotói, a Meseszövő Klub tagjai:

*Darvasi László, Drevenka Richárd, Varga-Koritár László, Pataki Éva, De Chatel Nóra,
Jónás Renáta, Csereglei Ferenc, Rinyu Mariann és Bottó Gábor*

A történeteket összeszerkesztette:

Hegedüs-Belák Viktória fejlesztő pedagógus

A történetekhez az illusztrációkat újragondolta:

Ioan Andrei Hegedüs

A kiadásban hatalmas segítségünkre volt
és az ötletet a kezdetektől támogatta:

Gyárfás Erzsébet intézményvezető

Pátyi Meseszövők

Csilla Háza Páty

Sándor és József és Benedek tavaszi kalandja, avagy, hogy lett gombászásból kávézás?

Egyszer volt, hol nem volt, egy szép tavaszi napon, amikor Sándor és József és Benedek már bőven meghozták zsákjukban a meleget, egy kis futó zápor után kibújt a langyos meleget adó napocska. És ahogy ez ilyenkor lenni szokott, szép színes szivárvány jelent meg az égen.

Több sem kellett Sándornak és Józsefnek és Benedeknek, hiszen egyéb dolguk már nemigen akadt, miután megszabadultak zsákjaik terhétől, elhatározták, hogy egy kis sétára indulnak a közeli erdőcskébe. Fogták az üres táskáikat, belepakoltak egy kis elemőzsiát, és elindultak.

Mentek, mentek, mendegéltek. Útközben jókat kacarásztak, vidámak voltak, örültek a jó időnek és a közös programnak. Elértek a falu határában álló kis ligetes erdőhöz. Hát mit pillantottak meg mindenfelé? Rengeteg sok gombát! Szerencsére, igazi gombaszakértők voltak, így tudták, melyik az ehető és melyik a mérges fajta. Ahogy szedegették a gombát, gyűjtögették

és táskáikba pakolgatták, észre sem vették, hogy bizony egyre beljebb és beljebb jutottak az erdőbe. Ez már nem az a kis ligetes erdőféle volt, hanem kezdett sűrű, sötét, félelmetes erdővé válni... Ahogy így haladtak az erdőben egyre beljebb és beljebb, egyszer csak egy hatalmas, zöld, szőrös-szarvas szörnyeteg toppant eléjük, hirtelen a semmiből. Üvöltött, kiabált a szörny és az öklét rázta feléjük nagyon dühösen.

Úgy üvöltött ez a szőrös-szarvas szörny, hogy hamarosan felébresztette az erdő épp pihengető sárkányát is, aki nyomban ott termett mérges lángnyelveket fújva, ahol a szőrös-szarvas ordibált.

- Mi ez a hangzavar, te szőrös-szarvas? Miért üvöltözöl? Miért ordibálsz ilyen eszetlenül? Felzavartál délutáni szunyókálásomból!!! – okádta a tüzet a sárkány.

De tovább nem hallgatta a párbeszédet Sándor és József és Benedek, gondolhatjátok! Futottak hanyatt, homlok, menekültek, ahogy tudtak, ahogy a lábuk bírta, minden holmijukat, minden cókmojkukat, minden elemóziás táskát, gyűjtött gombát hátrahagyva.

A két bestiát már rég hátuk mögött hagyták, és csak azt nézték, hogyan juthatnak ki az erdőből minél hamarabb, de a fenevadak veszekedését még sokáig hallották.

Amikor kiértek, mert hát sikerült kiérniük, megkönnyebbülve szusszantak egyet. Mivel sokat és gyorsan futottak, nagyon kifáradtak. Nem sok erejük maradt, hogy visszagyalogoljanak a faluba. Körbenéztek, hogy mitévők legyenek, merre tovább? Ám, mire épp megörülhettek volna egy közeli buszmegállónak, a busz már el is húzott az orruk előtt.

-Na, ennek már annyi! – mondta Sándor és József és Benedek.

Ahogy nézegettek tovább, egyszer csak megint zaj ütötte meg a fülüket. Ez már nem a szőrös-szarvas és a sárkány üvöltése volt, hanem emberi hangokat hallottak. Elindultak a hangok irányába, mert azt gondolták, ahol emberek vannak, ott segítséget is lehet kérni. Ahogy közeledtek a hangforráshoz, egyre hangosabbá vált a kiabálás. Míg végül megtalálták, honnan ered: egy költöztető teherautónál pakolták épp fel a sok nagy és nehéz cumót, dobozt, bútort.

-Fogd erősen! Emeld! Méeég! Hóóóóórukkk! – hangzott.

De nem folyhatott ez így sokáig, mert egyszer csak egy nagy kutya termett a teherautónál

és mérges, hangos ugatással kergette szét a pakolókat. Valószínűleg nem tetszett neki ez a hangoskodás... Miután csend lett, horkantva egyet, a négy lábú visszavonult közeli lakjába.

Mivel a teherautó gazdátlanul maradt, Sándor és József és Benedek, akik csendes háttérszemtanúi voltak az előző jelenetnek, elhatározták, hogy beszállnak a teherautóba pihenni egy kicsit. A sok izgalom és balszerencse után jól esett, hogy egy ki tudták magukat fújni. Azt gondolták, majd csak visszajönnek az elkergetett rakodók, és akkor végre valahogy hazajuthatnak a teherautóval.

De addig is mi tévők legyenek? Se elemózsia, se táska, se gomba.

Már épp majd' elszontyolodtak, amikor felfedeztek egy termoszt a kocsiban. A termoszban pedig finom forró kávé gőzölgött. Mivel fáradtak, szomjasak és elcsigázottak voltak, vizsgálatként megiszogatták a kávé, várva a visszatérő pakolókat.

A mi mesénk is folytatódott volna, ha a pakolók visszatértek volna...

Vége

